Marosi Katalin

Aki látta már a fényt

Oktávnyira az élettől trilógia

2. rész

Publio

Aki látta már a fényt

Okátvnyira az élettől trilógia 2. rész

Marosi Katalin

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

"*majd felszáradnak a rút keréknyomok, majd begyógyulnak az útnak sebei*"

PROLÓGUS

Vivien; New York, Mount Sinai Hospital

Mindig azt éri baj, akit én a legjobban szeretek. De bármi lesz is, drága Danim, én itt leszek melletted, és fogom a kezed. Jaj, tudom, hogy nem szereted, ha így szólítalak, de én szeretem, tudod, Dani, nekem magyar vér csörgedezik az ereimben, és hát, mit is mondhatnék, a tiédben is valamennyire. De mire is mész te drága azzal, hogy én itt ábrándozom?

Közben te itt fekszel, tökéletesen eszméletlenül, és nem tudok segíteni rajtad, hát ez nem maga a gyötrelem?

Mindig ugyanaz. Mindig jön valami, amikor azt hiszem, rosszabb már nem is lehet. – Kérem, kisasszony, higgye már el végre, hogy a művészurat csak a gépek tartják életben, és már semmi esélye arra, hogy újra elkezdjen élni valamiféle orvosi segítség nélkül, magyarul egyáltalán nincs esélye már normális életre! – mindig ugyanazt mondták, egyszóval azt kell ebből megérteni, hogy gyerünk, vegyek részt én is Daniel meggyilkolásában.

- Soha! – kiáltottam. – Soha nem fogok részt venni Daniel halálának megrendezésében! Ő élni fog! Daniel erős! Élni fog! – az orvosok megrázták a fejüket, majd kimentek a teremből. Én könnyeimet titkolva ráborultam Daniel ágyára és csak csendben zokogtam, mert hittem benne, hogy érzi, hogy itt vagyok. Hogy vele vagyok.

Igaz, mióta átszállították New Yorkba, tényleg romlott az állapota, ezt be kell vallanom, de hiszek benne, hogy nincs itt a vég… nem lehet, hogy így végződjön az a gyönyörű világ, amit együtt megálmodtunk! Kell, hogy legyen valami! Nem lehet, hogy egy jégvihar mindent ilyen könnyen széttépjen. Ennél mi erősebbek vagyunk, Daniel!

Mennyi időt mulasztottunk el. Nem kellett volna. Inkább kaptunk volna az alkalmon, hogy együtt lehetünk. De mi nem tudhattuk, mit szán nekünk a jövő.

De én harcolni fogok! Harcolni fogok érted! Nem lesz semmi baj, Daniel, mert én érted élek, ameddig csak dobog a szívem, és ameddig én élek, addig nem fog történni semmi baj, és addig te is élni fogsz!

Daniel lelke; testen kívül, New York, Mount Sinai Hospital

Valami még ehhez a világhoz kötött. Egy apró szál, egy gyenge, ingatag kötelék, ami azt súgja, még élnem kell. Még nem mehetek el.

Még van valami… érzem!

1Az álmok átka

Vivien; New York, Mount Sinai Hospital

Legszívesebben mindent elátkoznék. Azt, hogy megszületik az ember, azt, hogy meghal, és azt, hogy élhet.

Miért álmodik az ember? Miért tervez magának olyan szép jövőt? És miért van olyan dolog, mondja meg valaki, miért létezik, ami mindent egy szemvillanás alatt romba dönthet?

Sosem értettem azt, hogy egy embernek miért kell megszületnie azért, ha már amúgy is előre megírták a sorsának könyvét, amiben az áll, hogy csak szenvedni fog. És annak, akinek csak szenvedés jut az életébe, annak vajon miért engedik, hogy álmai legyenek, ha azok amúgy is hamisak?

Hát nem kegyetlen az élet?

Az álmok talán eleve szépek, de van átkuk is. És ezt sosem tagadhatjuk meg, mert, ha meg is tesszük ezt, akkor is úgy fog lenni, míg világ a világ.

De én fogom a kezed, Daniel. Fogom, és el nem engedem soha. Hiszek abban, hogy érzed a lélekjelenlétemet, ahogy én a tiédet, és hiszem, hogy ez segít, és elég erőt ad ahhoz, hogy újra visszatérj közénk.

Azt hiszem, a hit a gyógyír mindenre. És hiába olyan elátkozottak az álmok, mégis álmodnunk kell azért, hogy szebb jövőnk legyen.

Mert amit nem álmodunk meg, az általában nem válik valóra.

Álmodnunk kell! Álmodnod kell, Daniel! Most nagyon mélyen alszol, és ezért kérlek, álmodj meg nekünk egy szebb jövőt, mert én már nem vagyok képes rá! Nem tudok már hinni sem! Pedig tudod, ez mindennek az alapja… hogy legyen minden embernek egy sziklaszilárd hite, egy az életbe fektetett bizalma. Nekem ez már elveszett. Akkor, amikor megláttalak, itt, élettelenül, hogy épp csak a lélegeztető gép miatt mozog egyenletesen fel és le a mellkasod, és mert tudom, erre önállóan nem lennél képes.

És lásd, mégis hiszek benned. Nem akarlak elveszíteni. Hiszem mégis, hogy egyszer majd megrezzennek szempilláid, és bár nagyon bizonytalanul, de rám nézel, és szépen lassan minden újra a régi lesz.

Nem akarom, hogy megint minden romba dőljön. Most ne jöjjön semmi szellő, ami a gondosan felépített kártyavárat egy szemvillanás alatt könnyedén zúzza szét.

Nem lehet az, hogy minden álom elátkozott legyen! Nem lehet az, hogy minden álom már születésétől kezdve halálra legyen ítélve!

Egyetlen gyógyír van a reménytelenségre: a hit.

2.Ébredés

Daniel; New York, Mount Sinai Hospital

Valami fény csiklandozta ólommá nehezedett szemhéjaim. Ahogy kinyitottam a szemem, azonnal szúrni kezdte az erős napfény.

Néhány kérdés azonban rögtön megfogalmazódott bennem. *Hol vagyok? Hogy kerültem ide?* És a legfontosabb: *Ki vagyok én?*

- A kedvesem felébredt, a kedvesem felébredt! – ütötte meg a fülemet egy boldogan kiáltozó, lágy, női hang.

Zöld köpenyes alakok vettek körül, és ahogy körbenéztem, fehér és zöld színű, monoton falak estek a látóterembe. Többé nem volt kérdéses, hogy én egy kórházi szobában fekszek.

Köpenyesek sürögtek-forogtak körülöttem, tűkkel hasítottak a bőrömbe. *Mi történik itt?* Nem tudtam kérdezni senkit semmiről. Valahogy nem akart engedelmeskedni a hangom. Vagyis nem is találtam meg a megfelelő „kellékeket” a beszédhez.

Vivien; New York, Mount Sinai Hospital

A szívem eszeveszettül fájt, pedig most nekem kellett volna lennem a legboldogabbnak a földön, mert az én drága szerelmem újra felébredt. Igen, felébredt. De nem emlékszik semmire és senkire.

- Mikor fogja visszanyerni az emlékezetét? – kérdeztem kétségbeesetten Dani orvosától.

- Nem tudom, kisasszony. – mondta szomorú szemekkel. – Ez mindenkinél változó, de legtöbb esetben jó ideig eltarthat.

Nem lettem sokkal nyugodtabb. Nehéz volt elviselni, ahogy eltaszított magától, mert teljesen össze volt zavarodva. De nem lehetek gyenge. Mellette kell lennem a legnehezebb percekben is, ahogy megesküdtem magamnak.

Arca még így, álmában is zavarodott, feldúlt volt. Néha-néha megrebegtette ólommá nehezedett pilláit, rám nézett, szóra nyitotta száját, majd ismét átadta magát a melengető öntudatlanságnak.

Ébren volt, mégsem méltatott rám pillantani oly sokszor és oly hosszan, szentséges tekintetével, mint még fénykorunkban. Amikor még semmi nem állt közénk ilyen mereven, mint ez a baleset.

Persze mindig voltak az életünkben buktatók, mindenkiében vannak. De azokat könnyen megoldottuk, mert volt mindkettőnknek hozzá lélekjelenléte. De most, ha nem is Dani puszta akaratából, de neki nincs. Nem tudunk olyan kapcsot, ami mindent megélne. De talán még nem veszett el minden remény.

3.Anyai oltalom

Marian, Daniel édesanyja; New York, Mount Sinai Hospital

Néztem bájos arcát, ahogy aludt. Annyira nyugodtnak tűnt ilyenkor, mintha semmit nem érezne. Nagyon mélyen elmerült az álmok oltalmazó világában. Vajon hol jár ilyenkor?

Biztosan valami nagyon békés és szép világban, ahol senki sem bántja.

Nem tudom, tudja-e, hogy itt vagyok, érzi-e, hogy fogom a kezét, és hogy mennyire szeretem őt.

- Mama? – szólt egy fáradt, rekedtes hang. Rögtön felkaptam a fejem, hiszen bármilyen is volt ez a hang, ezer közül is felismertem volna, bárhol is legyek.

- Kicsim, virágszálam!

Daniel; New York, Mount Sinai Hospital

Valamit nagyon rosszul csinálhattam. – nyugtáztam magamban, amikor lassan körülnézve mindenhol csöveket láttam magam körül. A fejem úgy fájt, szorított, mintha satuba lenne fogva.

- Mit vétettem? – szaladt ki a számon.

- Tessék? – szegény anyám értetlenül nézett rám.

- Semmi, semmi, mama. – próbáltam meg mosolyogni, de ez a művelet most csak épp annyira sikerült, mint Leónak, a fájós fogú oroszlánnak.

- Kicsim, nyugodj meg, pihenj, ha kell, aludj, én melletted maradok, nem engedem, hogy valami baj történjen, soha többé! – az én drága, örökké aggódó édesanyám.